

Og under løvet går mændene og kvindene i flokke og i par. Jeg har stemt luftens, løvets, vandets toner, jeg har bygget menneskets øre i en rig harmoni.

Jeg går ene blandt dem og hører dem le til hinanden og hviske elskovens ord.

Dernede, hvor vand og strand favnes, lægger jeg et violet skjærf af dis, slynger det frem om fjeldskrånningen. Det er stukket med mangfoldige små perler, lysene, som stiger op over fjeldet, hjemmene.

Jeg går ene blandt dem, det er min glæde at høre deres tanker, kjende deres sorg og jubel.

Og dog – jeg ved ikke – det er mig ikke nok. Jeg blir rastløs. Det blir mig fremmed. Jeg må bort.

Og langsomt stiger jeg opover mod fjeldene, og bag mig blir sangen og latteren svagere og svagere. Tilsidst dør de hen, jeg hører blot lyngen hviske, isbræen sukke.

Der vågner hos mig en dunkel attrå.

Der skulde komme en. Han skulde komme og lytte sig frem til der hvor isbræen sukker og lyngen dør.

Han skulde komme og si: Jeg så sjøen, og himmelen, og farvernes dis, og menneskenes under. Og jeg blev mere og mere ene. Ti jeg fik en længsel efter at lære den at kjende, hvis fantasi digted sjø og skyer, hvis tanke bygged menneskets øre.

(Obstfelder 2000:102–103)

Obstfelders prosadikt formidler en tragisk innsikt i kunstnerens tilkortkommenhet. Hans perlebroderte virkelighetsbeskrivelse etablerer en distanse mellom jeget og omverdenen, og fremmedheten framkaller et metafysisk savn, det vil si et ønske om å kjenne den reelle skaperen «hvis fantasi digted sjø og skyer». På én side uttrykker Obstfelders tekst en romantisk lengsel etter helhet i tilværelsen, men på en annen side demonstrerer den en faktisk splittelse. Jeget er avsondret både i forhold til menneskene rundt seg og i forhold til en guddommelig instans. Obstfelders diktning er generelt kjennetegnet ved en søkende og urolig subjektposisjon. Med psykologvisten Julia Kristeva kan vi si at vi hos Obstfelder møter et dynamisk «subjekt i prosess» som framviser hvordan subjektet står under press fra ulike kroppslige, språklige og samfunnsmessige impulser. Ifølge Nylander benytter Obstfelder seg av prosadiktets sjangermessige åpenhet for å frigjøre tekstens utsigelse fra lyrikkens konvensjonelle sjangersubjekt. Obstfelders prosadikt får karakter av å være en antisjanger, der både sjangeren og subjektet er i stadig forandring og tilblivelse.